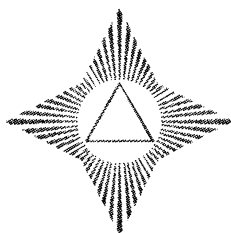

MARTINUS

Det Tredje Testamente

LIVETS BOG

BIND 4

BORGENS FORLAG

Symbolet på forsiden, nr. 23:
Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse,
og symbolet på bagsiden, nr. 19:
Gennem indiviellsens mørke,
findes forklaret i Det Evige Verdensbillede, bind 2

Det Tredje Testamente, Livets Bog, bind 4
1. udgave, 1944
Udkommet i subskription 1944-46
© Martinus Idealfond 2004
3. udgave, 1. oplag
Trykt hos BookPartner A/S, København
Printed in Denmark 2004
ISBN 87-21-02277-1

under, at denne "herrefolkstroens" eller "nationalismens" ortodokse ypperstepræster, farisæere og skriftkloge skyndsomst søgte at stoppe denne kilde, søgte at aflive dette geni. Men "de vidste jo ikke, hvad de gjorde". De troede, at de, ved at dræbe geniets fysiske legeme og lukke det inde i en klippegrav befæstet med stærkt bevæbnede krigere, havde sikret sig "jødernes" position som "Guds udvalgte folk". De forstod slet ikke, at kilden var en udødelig ånd, hvis evigt rindende mentale strøm umuligt kunne standses. De vidste ikke, at den ortodokse "jødedom" allerede forlængst var bestemt til at gå under, havde mistet sin fundamentale magt, da Gud talte til "Abraham". De vidste ikke, at den guddommelige forjættelse: "I din sæd skal alle jordens slægter velsignes", var Guds egen forkyndelse af den ortodokse "jødedoms" undergang, var enhver selvisk "nationalismes" og "herrefolksidé" dødsdom. De så derfor ikke, at jo højere, de anbragte "Jesus af Nazaret" på Golgatas kors, jo mere de hånede og spottede ham og hængte virkelige "røvere" op omkring ham, desto vældigere åbnede de sluserne for "det levende vand". Og se, en vældig strøm af dette guddommelige "vand" fossede ud over verden, blev til mentale bække, floder og søer, indenfor hvis områder de ortodokse selviske idealer og "herrefolksidéer" eller troen på at være "Guddommens favoritter" umuligt kunne trives, men ville blive forfulgt og nedkæmpet til døde.

De øvrige folk i verden går i jødefolkets åndelige fodspor og får samme skæbne

1306. Men andre nationer er, som før berørt, gået i "jødefolkets" fodspor, har dyrket "nationale guder" og troet, at de var "udvalgte" til at være "herrefolk", havde ret til at udplyndre, slavelænke eller ligefrem udrydde andre mennesker, andre racer, andre nationer. Deres "ypperstepræster, farisæere og skriftkloge" har "korsfæstet" millioner og atter millioner af medvæsener, blot fordi de løftede hånden og tanken i "internationalismens" favør. Også her finder vi "ypperstepræsterne" og de "skriftkloge" i forvildelse. Også her ser vi, at "de ikke vide, hvad de gøre", men tror, at de ved deres forførdelige tortur og drabsmetoder kan forhindre det, der allerede forlængst er sket eller stadfæstet, nemlig, den guddommelige dødsdom over ethvert "herrefolkevælde" eller enhver "nationalistisk" selvtilbedelsesideals dyrkning på andre staters og folks bekostning eller undergang. Og se, fra millioner af graves lysende kors, fra millioner af små "golgatahøje" vælder "det levende vand" frem, blander sig

[her mangler:] med de øvrige strømme, flo-

der og søer af "levende vand" i verden. Og hvor terrænet er lavest, begynder "havet" at danne sig. Og det, der ikke kan leve i "havet", må drukne eller dø.

Alle "nationaltilbedelses-" eller "herrefolksideers" undergang i "det levende vands" ocean: "internationalismens verdensrige" eller julebudskabets opfyldelse: "fred på jorden og menneskene en velbehagelighed"

1307. Jo mere "nationalismetilbedelsens" eller "herrefolksbægrets" "ypperstepræster" og "skriftkloge" korsfæster "internationalismens" eller den herigennem repræsenterede næstekærligheds udøvere, desto flere kilder med "det levende vand" åbner de, og desto vældigere strømmer nævnte vand til lavningen. Og "næstekærlighedens" ocean vokser og vokser. Og en dag vil dets lysende væld overskygge hele jorden. I dette ocean kan selvskhedens principper og foretelser, såsom: "nationaltilbedelse", "herrefolkstendenser" eller andre former for selviske doktriner og selviske partidannelser, ikke trives. Her er der kun én livsform, nemlig "internationalismens" tilbedelse eller dyrkelse, hvilket igen vil sige: alle folks erkendelse af alle andre folk som "broderfolk". I "internationalismens" fuldkomne domæne er alle folk kun medlemmer eller undersåtter af én eneste nation, og denne "nation" kan ikke udgøres af mindre end hele klodens menneskehed. Alle klodens nationer eller stater er således kun provinser i en for dem alle fælles og absolut eneste retmæssig, suveræn stat. Denne stat har kun én overhøjhed, én højeste myndighed eller øvrighed. Her er der ingen, der mere kæmper om "herrevældet" eller "herrefolkstilværelsen". De anarkistiske, blodige tidsaldre, hvor noget sådant kunne finde sted, forekommer ikke mere. De hører fortiden til ligesom de skyformationer, der jog hen over himlen i går. Og hermed vil de absolut uundværlige ydre rammer for en virkelig "verdensfred" således blive en kendsgerning på kloden. Efterhånden som jorden kommer til at opfylde de her nævnte foretelser, vil det element, i hvilket praktiseringen af alle de idealer, hvormed den absolutte "næstekærlighed" åbenbarer sig, uhindret blive til total virkelighed og gøre julebudskabet: "fred på jorden og i mennesker en velbehagelighed" til kendsgerning.

Livet og døden

Hvorfor udskiftningen af det levende væsens fysiske legeme ikke er identisk med "døden", men derimod udgør en virkelig livsfornyelse

1533. Igennem nærværende binds analyser har vi endnu indgående måttet hellige os mentalitetens "lys" og "mørke" for derigennem fundamentalt at stadfæste livets allerhøjeste eller evige moralbegreb eller selve Guddommens mentale indstilling til alt og alle. Og vi er i dette vort studium nået så langt frem, at vi har fået et indblik i det, der skjuler sig under begrebet "moral". Vi har set, at "moral" er en evig skiftende form for et levende væsens ligeså evige livsmanifestation. Vi har set, at denne skiftende form for livsmanifestation befordres af "begær" og "tilfredsstillelse af begær". Vi ved, at dette princip i sin grundanalyse hviler på to store diametrale modsætninger, "livet" og "døden", der igen behersker spiralkredsløbet med hver sit terræn. I den ene halvdel af et spiralkredsløb er "livet" altbeherskende, medens "døden" helt behersker den anden halvdel af samme kredsløb. Ved "døden" forstås her naturligvis ikke det, man i daglig tale kalder "døden", hvilket vil sige: den foreteelse, der giver sig udslag i, at den fysiske organisme udskilles fra ånden og jeget og bliver til et "lig". En sådan proces har nemlig ikke noget med den virkelige død at gøre, idet "døden" her kun berører organismen, men ikke mentaliteten. Det levende væsen er ligeså begavet eller "vidende" efter en sådan "død" som før denne. Og en proces, der ikke kan berøre eller formindske et individs viden, kan jo ikke gøre det "livløst". Og en "død", der ikke kan gøre individet eller det levende væsen "livløst", har jo ikke noget som helst med en virkelig "død" at gøre. De levende væsener dør således ikke, fordi de udskifter kroppe eller legemer. Legemerne er jo kun de redskaber, igennem hvilke individet tilegner sig viden, der igen er det samme som at tilegne sig "liv". At legemet eller kroppen slides op og bliver ubrugelig og derfor nødvendigvis må udskiftes til fordel for opbygningen eller skabelsen af en ny og brugbar, kan jo kun være et hundrede procents plus for "livet" og ikke et minus,

[her mangler:] Det kan kun være "liv" og ikke "død" for det

pågældende jeg eller væsen. At det materiale, de erfaringer, den viden, som jeget havde tilegnet sig igennem en krop eller organisme, skulle gå under sammen med denne organisme, er da i allerhøjeste grad ulogisk eller totalt uden formål. Det er let for den udviklede forsker, rent bortset fra det indviede væsen, der ser kosmisk, at se, at organismen eller kroppen kun er et redskab, et middel, ved hvilket der kan opnås noget værdifuldt, og at dette værdifulde selvfølgelig ikke står og falder med kroppen. Den "død", jordmennesket i daglig tale kender, og som det som regel nærer en sand rædsel for, er således i sig selv kun en "livsfornyelse" og har som nævnt intet med en virkelig død at gøre.

Den virkelige "død" er det samme som tabet af "kosmisk bevidsthed"

1534. Den "død", som vi i det foranstående nævnte som udgørende det halve af spiralens kredsløb, er af en helt anden natur. Den udgør i sig selv en virkelig udslettelse af bevidsthed. Den forringer det levende væsens viden, hvorved det degenererer, bliver primitivt, naivt og uvidende, ja, det går lige fra at være bevidst i sin egen udødelighed og værende ét med Faderen og at have oplevet sig hævet over tiden og rummet, og helt ned til en livsoplevelsestilstand, hvor det totalt har mistet sit kosmiske klarsyn og tror, at dets nuværende fysiske liv er det eneste liv, det har oplevet, og at det med dette livs ophør skal ophøre med at eksistere. Det tror om sig selv at være materie, underkastet tilfældige kræfter, ja, er offer for naturens tilfældige luner og andre væseners forgodtbefindende. Det aner ikke, at det er sin egen skæbnes virkelige herre, og derfor selv er ophavet til sin eventuelle lidelse og besværlighed, og at denne primitive tilstand netop totalt er baseret på "uvidenhed", der igen er det samme som "tabt kosmisk bevidsthed". Det ved derfor heller ikke, at denne "tabte kosmiske bevidsthed" eller den "uvidenhed", der som følge heraf behersker individet, er den virkelige "død" eller den tilstand, som skulle komme over "Adam" eller det levende væsen som følge af nydelsen af "kundskabens træ på godt og ondt". Da denne nydelse er det samme som nydelsen af eller interessen for materien, er denne hunger blevet så stærk i "Adam" eller det levende væsen, at den helt har overdøvet dets oprindelige kosmiske bevidsthed eller virkelige viden om dets udødelige selv eller jeg og verdensaltets inderste struktur. I denne sin uvidenhed og store sanseforringelse kan væsenet kun fornemme sig ét med materien, ét med det timelige, det forgæn-